

[Mads Larsen.]
 der var den allerstærkeste Anledning til, at der ydedes en klækkelig Erstatning til den dræbtes Enke; men hun fik kun Lampe-røg, fordi Selskabet, hvor Ansvarsforsikringen var tegnet, paaberaabte sig, at det var en hændelig Ulykke. Kan Selskabet ogsaa frigøre sig, hvis der er Tale om Ulykke foraarsaget af en løsgaaende Hund, saa maa jeg rigtignok sige, at saa er det paa højeste Tid, vi faar gennemført Lovregler for, i hvilke Tilfælde Selskaber, som tegner Ansvarsforsikringer, skal betale Erstatning, det maa der være fuldkommen Klarhed over. Jeg har i og for sig ikke saa forfærdelig meget imod, om der ikke kunde tegnes Ansvarsforsikring med Hensyn til Hundeplogen, fordi jeg tror, det vilde virke stærkere, hvis den paagældende løb den hele og fulde Risiko for, hvad hans løsgaaende Hund foretager sig. Det er ikke alene Færdelsulykker, Hundene foraarsager. Jeg var forleden Dag paa Fyn sammen med en Gaardejer, som fortalte mig, at for ca. 1 Aar siden var hans 2 Smaabørn bleven bidt af en løsgaaende Hund, saa det ene af dem, en lille Pige, laa paa Sygehus i 2 Maaneder, og det andet, en Dreng, over 3 Maaneder, og saa var hans Nervesystem endda ikke i Orden efter den Omgang, han havde været ude for. Den paagældende Gaardmand tog sin Bøsse og skød Hunden ned, det vilde enhver Fader have gjort, hvis han havde en Bøsse og var i Stand til at haandtere den, men Hundens Ejer var dog ikke mere forskrækket, end at han anskaffede sig en tilsvarende Hund af samme Race. Jeg synes, at den Slags Hunde, skal man ikke have Lov til at holde, medmindre man holder dem forsvarligt i Baand eller holder dem indespærret, saa de ikke kan komme til at foraarsage Ulykker. Børnens Fader henvendte sig til Hundens Ejer om Erstatning, og Ejeren tilbød 100 Kr., men Faderen sagde nej og søgte Domstolene, hvorefter han saa fik 100 Kr. for den lille Pige, der var kommet til Skade, og 300 Kr. for Drengen, der havde maattet ligge paa Sygehuset over 3 Maaneder. Men er det en tilstrækkelig Erstatning for en saadan Ulykke? Det forekommer mig, at der saavel i dette Tilfælde som i det andet Tilfælde, jeg nævnte — hvor to Mennesker var kommet til Skade, fordi en Hund havde forstyrret Vejførdsele —, skulde ydes kolossale Beløb i Erstatning, dels til de Forældre, hvis Alderdomstrøt den paagældende Pige maaske skulde være, eller til den Kone,

som maatte sidde hjemme med 2 Smaabørn og savne sin Forsørger, som blev dræbt i Fyrretyveaarsalderen, i sine bedste Aar. Der skulde meget høje Beløb til at erstatte saadanne Tab, og derfor, hvis Bestemmelsen i § 13 ikke er tilstrækkelig, vil jeg gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han vil medvirke til, at vi kan faa Loven ændret saaledes, at det bliver farligere, overmaade meget farligere, i Fremtiden at have Hunde gaaende og drysse rundt til Ulykke og Fortræd for mange.

Til Slutning skal jeg kun gøre en Bemærkning til den højtærede Finansminister angaaende Motorloven og den deri fastsatte Afgift paa Benzin. Jeg har gentagne Gange, naar jeg har været til Møde ude omkring i Landet, og nu sidst forud for Landstingsvalget ved et Møde i Præstøkkredsen, staaet overfor det Spørgsmaal, om det nu var Lovens Hensigt og Mening, at Benzinafgiften skulde ramme ikke alene Motorkøretøjer af forskellig Art, men ogsaa stationære Motorer, thi det er Forholdet nu. Ved det paagældende Møde, hvor der var Talere af alle Partier, og hvor vi alle var enige om, at der var noget forkert der, kom en Gaardmand op, der havde en almindelig Gaard paa 30—40 Tdr. Land, tror jeg, og han sagde, at han, siden Loven om denne Benzinafgift blev vedtaget, havde maattet betale en Ekstraskat paa mellem 40 og 50 Kr. om Aaret; det synes han var en Urimelighed, og alle de tilstedeværende var enige om, at vi selvfølgelig maatte forsøge at faa et saadant Forhold ændret. Nu vil jeg derfor gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister — jeg ved for øvrigt ikke, om det er ham eller Trafikministeren, der har med dette Spørgsmaal at gøre —, om Ministeriet vilde vise Vilighed til at søge at raade Bod paa denne Uretfærdighed enten administrativt, hvis det kan gøres, eller gennem en Lovændring, for dette er dog alt for urimeligt. Nu kunde man naturligvis sige — jeg vekslede et Par Ord med den højtærede Finansminister om det før, og jeg erkender det berettigede i hans Indvending —, at naar det nu var en Mand, der foruden at have en saadan stationær Motor tillige havde Automobil, var det overmaade svært at give ham en Undtagelsesstilling. Men da den paagældende nu ikke var Automobil-ejer, forekommer det mig, at der maatte kunne findes en Ventil, som gjorde det muligt, at han og de, der var stillet som